

Μετὰ ταῦτα ἔψαλαν ἄσματα ἐκ τῶν νεωτέρων μελοδραματιῶν. Κατόπιν δὲ ὁ ταυρομάχος ἔδωκε μίαν τῶν καλητέρων μιμικῶν παραστάσεων, ἥτοι ταυρομαχίαν, καθ' ἣν ὁ ἴδιος μετὰ καταπληκτικῆς δεξιότητος, ἐμιμεῖτο τὰς ἐχθροπαθείας καὶ κακὰς ἐξεις τοῦ ἀγρίου ζώου. Ἐτεροὶ τρεῖς λησταὶ ἀναβασταζόμενοι ἐπὶ τῶν νώτων τριῶν ἄλλων, ὑπεκρίνοντο τοὺς παροξύνοντας τὴν ὀργὴν τοῦ ταύρου, τέταρτος δὲ μετὰ στίλβοντος ξίφους ἦτο ὁ ταυρομάχος. Οἱ γέλωτες πρὸ τοιοῦτου θεάματος ὑπῆρξαν ἀκράτητοι. Οἱ θεαταὶ ἐπήδων ἐπὶ τῶν χόρτων ἐξ εὐχαριστήσεως. Πάντες ὁμοφώνως ὠμολόγουν ὅτι τοιαύτην τερπνὴν ἐσπερίδα, οὐδέποτε διήλθον.

Περὶ τὴν δευτέραν ὥραν, ἐγένετο ἐπὶ τέλους σκέψις, καὶ περὶ ὕπνου. Χάριν τοῦ διασῆμου συγγραφέως, ἰδρῦθη κομψὴ ἐκ φύλλων καλύβη, ἥτις ἐχρησίμωσεν ἀντὶ κοιτῶνος.

Ὀλίγας ὥρας μετὰ τὴν κατάκλισιν ἀρυπνίσθη ἐκ τοῦ ἡρέμου ὕπνου του, αἰφνιδίως, ὑπὸ δύο ἀγενοῶν ἡμιόνων, αἵτινες ἠσχολοῦντο νὰ τρώγουν τὰ φύλλα τῆς καλύβης. Ἐστράφη περὶ ἑαυτὸν καὶ εἶδεν, ὅτι ἡ ἡμέρα ἤρχιζεν ἤδη νὰ ὑποφώσκη.

Οἱ τέσσαρες φύλακες λησταί, οἱ κατὰ τὸ εἰωθὸς ἀγρυπνοῦντες ἦσαν ἐστηριγμένοι ἀφελῶς ἐπὶ τῶν ὀπλων των. Μετὰ παρέλευσιν ὥρας παρεσκευάσθησαν οἱ Γάλλοι πρὸς ἀναχώρησιν.

Ὁ αἰθίοψ Παῦλος περισύναξε τὰ ἀργυρᾶ σκεῦη, σφᾶ πάντα καὶ ἀπεχωρίσθησαν μεθ' ὅλης τῆς ἐπιστημότητος καὶ μεγαλοπρεπειᾶς τῶν κατοίκων τῆς Σιέρρας.

Ἐπανακάμφασα ἡ συνοδεία εἰς τὴν πόλιν, διήγειρε τὴν ἐκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν κατοίκων, διὰ τῆς περὶ τοῦ συμβάντος διηγήσεως, ὅπερ ἐγένετο πανταχοῦ γνωστόν, πρὸς μεγάλην δυσἀρέσκειαν τῶν ἀνωτέρων ἀρχῶν, αἵτινες ἐσιώπησαν μὴ ἔχουσαι τούτου καλῆτερον νὰ πράξωσιν. Ἐκ Κορδόβας ὁ Δουμάς, μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτοῦ, μετέβη διὰ τῆς Σεβίλλης εἰς Γάδειρα, ὅπῃθεν διὰ γαλλικῆς φρεγάτας τεθείσης ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ, ἀπῆλθεν εἰς Ἀλγέριον καὶ Τύνιδα, ἵνα εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Ἀφρικῆς κυνηγήσῃ λέοντας, γνωρίσῃ τὸν Ἀβδελκαδὲρ καὶ ὑποστῇ ἄλλας περιπετείας. Τὰς περιγραφὰς τοῦ ἐν Ἰσπανίᾳ ταξιδίου περιέλαβον ὡς γνωστὸν κατόπιν τέσσαρες ὀγκώδεις τόμοι, γεγραμμένοι μεθ' ὅλης τῆς εὐφυΐας καὶ χάριτος τῆς χαρακτηριζούσης ὅλα τὰ ἔργα τοῦ ἐξόχου συγγραφέως.

Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.

\* Ω

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

## Ο ΜΙΜΗΣ

— Αὐτὸς μᾶς περνᾶει ὅλους μας καὶ στὴ μάθηση καὶ στὴ γνώση, λέει ὁ κύρ Δημητρός ἅμα σηκώθηκε καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του ὁ κύρ Ἀποστόλης.

— Ἀκούς ἐκεῖ, νὰ ρωτᾶῃ ἂν εἶναι ἡ Σερβία στὸ Βελιγράδι! φωνάζει ὁ κύρ Ἀναγνώστης.

— Σὰ νὰ μᾶς ρωτᾶῃ ἂν εἶναι τὸ σπίτι του στὴν

καρέγλα του! λέει ὁ κύρ Ἀντώνης, ποῦ ἤθελε καὶ νὰ χωρατέψη, καὶ νὰ δείξῃ πῶς ἤξερε αὐτὸς τί τοῦ γίνονταν.

— Μὰ τέτοια θάκούστε πολλά, τοὺς λέγω, βάζοντας τὴν ἐφημερίδα στὸ τραπέζακι, καὶ μάλιστα στὰ μικρὰ χωριά, καὶ τὸ νοστιμώτερο εἶναι ἐκεῖνο ποῦ ἀκουσα ἀπὸ τὴν καημένη τὴ Νικολάκαινα, τότες ποῦ πέθαινε ὁ ἄντρας της· ποῦ μὲ παρακαλοῦσε νὰ γράψω μιὰ γραφὴ τοῦ παιδιοῦ της, καὶ νὰ τὴ στείλω μὲ πρῶτο στήν Ἀμερικὴ νᾶρθῃ πίσω ὁ γιός της, πρὶ νὰ ποθάνῃ ὁ πατέρας του! Σὰ νὰ λέμε, νὰ στείλω γραφὴ στᾶλλο τὸ χωριό! Καὶ ποῦ νᾶξερε πῶς αὐτὸς ὁ τόπος σκεπάζει τὸ μισὸ τὸν κόσμο!

— Ὡς τόσο ἀπέθανε τότες ὁ καημένος ὁ γερο-Νικολάκης ἀπὸ τὴ χολόσασή του! λέει ὁ κύρ Δημητρός.

— Φαίνεται πῶς ἔπρεπε νὰ ποθάνῃ ἓνας τους γιὰ νὰ ζήσουν καὶ νὰ βασιλέψουν οἱ ἄλλοι, τοὺς εἶπα τότες ἐγώ. Καὶ γιὰ ν' ἀλλάξουμε καὶ τὴν ὀμιλία, νὰ σὰς διηγηθῶ πῶς ἔγινε ἡ δουλειά. Γιατί εἶμουν ἀπατὸς μου ἐκεῖ στὴν ἀρρώστια πάνω. Τόνε θυμοῦμαι τὸν ἡμερο ἐκεῖνο τὸ γέρο σὰ μου ἔλεγε στὸ κρεββάτι του, — Γιατρέ, αὐτὸ τὸ παιδί μὲ σκοτώνει. Εἶταν ἡ ἐλπίδα μου κ' ἡ χαρὰ μου ἀπὸ μέρα σὲ μέρα τὸβλεπα νὰ μεγαλώνῃ, νὰ προκόβῃ. Κ' ἔλεγα, δόξα σοι ὁ Θεός, ποῦ ἂν κλείσω μιὰ μέρα τὰ μάτια μου, θάφῃσω στὸ μαγαζὶ τὸ Μιμῆ μου, καὶ μῆτε ἡ μάνα του θὰ μείνῃ ὀλότελα χήρα, μῆτε ἡ ἀδερφοῦλά του ὀρφανή. Τί χαρὰ ποῦ τὴν εἶχα, γιατρέ μου, σὰν ξεσκόλησε πιά ἀπὸ τὰ γράμματα, καὶ τὸν πῆρα στὸ μαγαζὶ. Ἐνα καὶ μοναχὸ σφάλμα εἶχε, ποῦ τοὺς λογαριασμοὺς ἐκείνους νὰ τοὺς ἀφήσῃ δὲν ἤθελε! κι ὄχι νὰ ποῦμε τεφτέρια καὶ σοῦμες, μόνο λογαριασμοὺς τοῦ σχολειοῦ. Αἱ, ἔλεγα κάποτε τῆς γυναίκας μου, κι αὐτὸ καλὸ εἶναι, κάλλιο αὐτὸ παρὰ νὰ κάθεται καὶ νὰ μοῦ διαβάζῃ Ἐρωτόκριτους. Σὰ συνήθισε λιγάκι τὸ μαγαζὶ, λέγω, ἄς τονε στείλω κι ὡς τὴ Σμύρνη νὰ πάῃ νὰ μοῦ ψουνίσῃ καὶ μιὰ φορὰ. Τοῦ δίνω τὰ χρήματα, τονε βάζω σ' ἓνα καίκι, καὶ τονε στέλνω. Περιμένω νὰ γυρίσῃ, περιμένω, ἀκόμα θὰ γυρίσῃ! Ἐνα γραμματάκι του ἔλαβα μοναχὰ κ' ἓνα γροῦπο. Ὁ γροῦπος εἶχε τοὺς παράδες ἐξὸν μερικὰ ποῦ κράτησε γιὰ ταξίδι, καὶ τὸ γραμματάκι ἔλεγε πῶς αὐτὸς δὲν εἶναι γιὰ νὰ λυώσῃ τὴ ζωὴ του μέσα στὸ μαγαζὶ, μόνο πηγαίνει στὴν Ἀμερικὴ νὰ γίνῃ μεγάλος! καὶ πῶς θὰ μοῦ πλερώσῃ μιὰ μέρα μὲ τὸν τόσο τὰ λίγα χρήματα ποῦ μοῦ κράτησε! Ἄχ, γιατρέ μου, γιατρέ μου! Τρία χρόνια εἶναι τώρα ποῦ μὲ τρώγει αὐτὸς ὁ καημός! Ἐτσι, θαρρῶ πῶς μιὰ καὶ νὰ ξαναιδῶ τὸ παιδί μου, θὰ σηκωθῶ πάλι καὶ θὰ ξαναγεῖωσω! Φέρε μου τὸ παιδί μου, γιατρέ μου, καὶ μ' ἔσωσες! Ποῖος συλλογιέται τοὺς παράδες ποῦ κράτησε! Τὰ λίγα ποῦ μοῦ ἔμειναν τοῦ τὰ δίνω μὲ τὴν καρδιά μου καὶ αὐτὰ, μοναχὰ νᾶρθῃ. Αὐτὸς θαρρεῖ πῶς τὸν καταράστηκα, καὶ μῆτε μᾶς ξανάγραψε πιά! μὰ τὸγραψε τότες, πῶς πήγαίμε μ' ἓνα καράβι στὴν Ἀμερικὴ.

Τάκουγε αὐτὰ ἡ δύστυχη ἡ γυναίκα του κ'

ἔχνε ἀνωφέλητα δάκρυα. Τότες εἶναι ποῦ μὲ παρακάλεσε ἡ καημένη νὰ τῆς γράψω τὸ γράμμα ἐκεῖνο.

Δὲν ἔζησε πολλὴ ὥρα ὕστερα ἀπὸ κείνη τὴν ὀμιλία ὁ γέρος. Τότε θυμοῦμαι ἄνε γύρισε κατὰ τὸ παράθυρο, κ' ἔβλεπε τὴν ἀπέραντη θάλασσα. "Αχ, θάλασσα, θάλασσα, ἔλεγε, ἐσὺ μοῦ τὸν πῆρες τὸ γιό μου! Ἡ γριά του μυρολογοῦσε κρυφά, νὰ μὴν τὸν ἀκούη, ἡ κόρη του ἀνασάκωνε τὸ προσκέφαλό του, γιατί ἤθελε καὶ καλὰ νὰ βλέπη τὴ θάλασσα, καὶ γώ, νὰ σᾶς τὸ μολογήσω τώρα, πρώτη φορά ποῦ δάκρυζα μπροστὰ σ' ἐτοιμοθάνατο ἄρρωστο. Ἀπέθανε ὁ καημένος ἦσυχά καὶ δίχως μεγάλα βήσανα, μὰ ὁ πόνος του εἶταν κι αὐτὸς ἄν ἐκείνη τὴ θάλασσα: ἀτάραχος, μὰ βαθύς.

— Ὁ κακόμοιρος! τί παράξενο ποῦ δὲν ἀφῆκε καὶ πολλὴ σερμαγιά! Θὰ τοῦ τὴν ἔφαγαν οἱ γιατροί! λέει ὁ κύρ Ἀναγνώστης, ποῦ ἀγαποῦσε νὰ μὲ πειράζῃ, καὶ τὸ βρῆκε ἀφορμὴ γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ λύπη του.

Κι ἄρχισαν ὅλοι τὰ γέλοια, ἐκεῖ ποῦ μ' ἀκούγανε μὲ συγκίνηση.

— Κύρ Ἀναγνώστη, τοῦ λέγω, ἂν περιμένεις ἀκόμα λιγάκι, θὰ τὴν ἔβαζα τὴν καρδιά σου στὸν τόπο τῆς δίχως ἄκαιρα χωρατὰ. Γιατί τὴ στερνὴ αὐτὴ φορά ποῦ πέρασα ἀπὸ κοντὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ ἐκεῖνο, ἀντάμωσα τὸν παπᾶ τους στὸ δρόμο, καὶ πήγαινε καταχαρούμενος στὸ χωράφι του.

— Δυὸ ἀρραβῶνες δὲ γίνονται κάθε μέρα, μού κάνει. Γλιγῶρα θάχουμε καὶ τοὺς γάμους. Καὶ τότες πιά θάγοράσω κ' ἐγὼ ἓνα μουλαράκι, γιατί τοῦτος ὁ θεοκατάρματος πάει νὰ ψοφήσῃ— Ὁ γὰρ δαρός του.

Καὶ μοῦ δηγήθηκε πῶς γύρισε ὁ Μιμῆς ἀπὸ τὴ ξενιτειά, φραγκοφορεμένος, ἀγνώριστος, μεγάλος καὶ πολὺς μηχανικός. Καὶ γιὰ τρία χρόνια, λέει, δὲν ἀποκοτοῦσε νὰ γράψῃ, ποῦ εἶχε κρατήσῃ χρήματα τοῦ πατέρα του ὕστερα λέει ἔγραψε καὶ ξανάγραψε, μὰ ποῦ νᾶρθουν ὡς ἐδῶ γράμματα ἀπὸ τέτοιους τόπους! Καὶ ἄν κατέβηκε, λέει, στὴν Ἑλλάδα, κ' ἔμαθε τὰ πάθη τοῦ σπιτικοῦ του ἀπὸ ἓνα πατριώτη, μπῆκε ἀμέσως στὸ βαπόρι κ' ἦρθε. Καὶ ἄν τὸν εἶδε ἡ μάνα του κ' ἡ ἀδερφή του ὕστερ' ἀπὸ τέσσερα χρόνια, ἔγεινε μεγάλο κακό. Καὶ ἄν ἔκλαψαν κι ἀπόκλαψαν, καὶ συνέφεραν, ξέχασαν τίς λύπες, ξέχασαν καὶ τὸ μακαρίτη, κ' εἶταν ὅλο χαρὲς καὶ παιχνίδια. «Ὁ κύρ Μπασάνης ὁ ἄρχοντάς μας τᾶκαμ' αὐτὰ, μοῦ εἶπε, καὶ σὲ πέντε μέρες μέσα τὸν ἀρραβῶνιασε μὲ τὴν κόρη του. Τὴν ἴδια μέρα ἔπαιρνε κ' ἡ ἀδερφή του τὸν ἀνεψιό μου. Ὁλ' αὐτὰ τὰ χωράφια ποῦ βλέπεις, προῖκα του εἶναι τοῦ ἀνεψιοῦ μου. Ὁ Μιμῆς παίρνει προῖκα σκαστοὺς παρᾶδες, ὁ θεοπαίχτης, — αὐτὸς λέει: θὰ παντρευτῇ καὶ θὰ πάῃ στὴ γῶρα νὰ φτιάχνῃ ἀτμόμυλους! Βλέπεις ἡ γῶρα δὲν εἶναι καὶ πολὺ μακριά. Γι' αὐτὸ δὲν ἐναντιώθηκε κ' ἡ γριά του.»

A. E.

# Η ΣΚΙΑΙΣ

Διὰ τὸν Ὅμιλον τῶν Φιλομούσων.

## ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ—ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ

Ἡ σκιά τοῦ Βασιλῆ (1).

Χτυποῦνε τὰ μεσάνυχτα! Ἀπὸ τοὺς τάφους ὄγγητε σκιαίς παραπονιάρηκες, τὸν πόνο σας νὰ πῆτε.

Σκιαίς Α' (2).

Σ' ἀκοῦμε γέρο Βασιλῆ! Σιμάσου φτερουγιάζει ἡ κάθε μας μαύρη σκιά ποῦ βαρουναστενάζει.

Σκιαίς Β' (3).

Ἀκοῦμε γέρο Βασιλῆ  
τὴ μαγεμένη σου λαλιά·  
γιατ' ἦσουν δίκαιος στὴ γῆ  
καὶ λατρευτός στὸν Ἄδη.

Ἡ σκιά τοῦ Βασιλῆ.

Γρήγορα! Νᾶρθη δὲν ἄργει  
ἡ ἄσπλαχνη ἡ χαρυνγῆ,  
τοῦ χωρισμοῦ σημάδι.

Σκιαίς Α'.

Ποιοὶ θ' ἀρχίνισουν νεκρικό παράπονο νὰ ποῦνε;

Σκιαίς Β'.

Σεῖς, ποῦ ἀφίσατε ὄρφανὰ στὸν κόσμον νὰ θρηνοῦνε!

Σκιαίς Α' καὶ Β' (4).

Προστάτευε καλὲ Θεέ, τὰ ἔρημα παιδιὰ μας  
δὲν ἔχουν ἄλλον ἀπὸ Σε τὰ μαῦρα ὄρφανὰ μας!  
Σὲ ποῖν περισσεψαν γι' αὐτὰ δύο γλυκὰ λογάκια;  
ποιὸς θὰ σφουγγίσῃ μὲ φιλιὰ τὰ δόλια τους ματάκια;

Ἡ σκιά νέου (5).

Ἐγὼ δὲν ἄφισα ὄρφανὰ·  
μὲ καίει ἄλλη ἔννοια.  
Ἄφισα ἄμνια γαλανὰ  
καὶ χεῖλη κοραλένια.

Σκιαίς Α'.

Αὐτὸς δὲν ἄφισε ὄρφανὰ!  
τὸν καίει ἄλλη ἔννοια.

Σκιαίς Β'.

Ἄφισε ἄμνια γαλανὰ  
καὶ χεῖλη κοραλένια.

Σκιαίς Α' καὶ Β'

Καὶ χεῖλη κοραλένια.

Ἡ σκιά τοῦ νέου.

Παρακαλῶ σε Βασιλῆ!  
στοῦ τάφου μου τὴν ἀγκαλιὰ,  
γιὰ πές μου, μὲ λησμόνησε ἡ κόρη π' ἀγαπῶ;

Ἡ σκιά τοῦ Βασιλῆ.

Ὁ τάφος κάνει ἓνα  
ὄλου ἐσᾶς κ' ἐμένα.  
Δὲν ξέρω νὰ σοῦ πῶ!

Ἡ σκιά κόρης (6).

Κ' ἐγὼ δὲν ἄφισα ὄρφανὰ ἄν μεβαλαν στὸ χῶμα·  
ἄφισα νιὸ πολεμιστῆ.

(1) Βαθύφωνος.

(2) Ἄσν ἡμιγόριον.

(3) Βον ἡμιγόριον.

(4) Χορός.

(5) Ὁξύφωνος.

(6) Ἐψύφωνος.